

at det bliver en daarlig Handelsvare og derfor giver for ringe en Indtægt. Naar der ikke plantes ny Eg, og kun gamle Træer afdrives, bliver det kun gammel Bark, der produceres, altsaa en Vare af anden Kvalitet, og da Omkostningerne ere de samme ved god som ved daarlig Bark, er det ikke underligt, at Stoveieren siger, at det ikke lønner sig at producere Bark. Ulykken er, at Barken her sjældent betragtes som en Vare, man behøver at tage særlig Hensyn til. I ældre Tid udgjorde den en Del af Skovbetjentenes Lønning, og derfor fandtes de mest primitive Indretninger til at tørre og opbevare Barken efter Aftagningen, aabne Pladse i Stoven under Træerne eller, naar det kom høit, et Stænge i et Husmandshus, hvor den halvtør pakkedes sammen, eller et Logulv, hvor Grundens Fugtighed let optoges. Nu tager Stoveieren for det Meste selv Barken og lønner Skovbetjentene med Penge, men Tilstanden er derfor ikke stort bedre. For Agerbruget offres Alt, Meieri- og Staldbygninger, Maskiner til Behandling af Mælk, Smør og Sæd, alt dette holdes i den skønneste Orden, thi Gieren veed, at det gjælder at skaffe de bedst mulige Varer, men naar det gjælder et andet Produkt „Barken“, da gjøres Intet for at skaffe en god Handelsvare, derfor betaler den sig ligesaa slet som daarlig Sæd og Smør. Og dog er det ikke nær saa meget, der forlanges, for at Barken skal blive en god og indbringende Vare; det gjælder om at producere ung Bark og høste den godt. Den almindelige Bark her i Landet indeholder 8 à 10 pCt. Garvestof, men en eneste Regn, der gjennembløder den, kan bortføre de 2 pCt. deraf, og hvor skabelig vil da ikke vedvarende Fugtighed kunne være, som vi i vort Klima ere udsatte for? Store Fordringer stilles der ikke, en større Hytte til at tørre og bevare Barken i, er alt hvad der behøves, og Materialet til en saadan findes i Stoven med Undtagelse af Brædderne til Gulvet og Palmen til Taget. Læg Gulvet en Alen over Jordbunden, saa der er frit Træk derunder, slet Væggen med Granis helst i Fag, som kunne tages af og i Tørveir tillade Blæsten fri Gjennemgang, lade Straataget gaa lidt langt ud til Beskyttelse imod Regn, sæt Ruger i begge Gaaele til at aabnes for Træk, det er hele den Indretning, der fordres for at kunne tørre Barken hurtigt og godt uden at være udsat for Tab ved Regnveir. Barken bør piebliffelig efter Aftagningen særes i Huset, thi en Regn i den friske Tilstand vil lettest udvaske Garvestoffet. Er Barken godt tør, vel renset og hakket i 2 Tommer lange Stykker, da vil man faae en god, let sælgelig Handelsvare, der vil opnaa en Pris, saa det lønner sig at producere den. Som det nu er, kjøbes Barken oftest fra Stoven, mens Barken ei er fuldstændig tør og lagret, og i denne Tilstand maa Garveren paa-regne indtil 10 pCt. Svind lige overfor udenlandsk Bark, der kommer hertil i fuldstændig lagret Tilstand. Derfor kan Garveren ikke betale en Pris, saa det lønner sig at producere Bark, ligesaa lidt som det vilde lønne sig at producere daarligt Smør og Sæd. Men producer ung, kraftig og velbehandlet Bark, saa vil der være Kjøbere nok til høi Pris her i Landet, thi Bark er et voluminøst Stof, der kræver store Udgifter til længere Transport. I de senere Aar har Ungarn forsynet os med en Mængde Bark, og Transporten alene udgjør 33 pCt. af Prisen. I 1881 er god ungarsk Bark betalt her i Landet med 6 Ore pr. Pd. hvoraf er medgaaet 2 Ore pr. Pd. i Fragt. Disse 2 Ore repræsenterer en stor Sum, som er betalt Udlandets Jernbaner og Dampskibe, og som Skoveierne her i Landet kunne indvinde. Hertil kommer den Arbeidsløn, der gaar tabt for vore Arbeidere herhjemme og som beløber sig til 160 Ore pr. Centner eller 104,532 Kr. aarlig i de nævnte 10 Aar. Barkhøsten falder mellem Tilsaaning og Høhøst, altsaa paa en Tid, hvor Arbeideren har mindre let ved at skaffe sig Arbeide og hvor denne Fortjeneste vilde være ham til stor Gavn. Tages alt dette i Betragtning, tror jeg det maa siges at være til Skade for Landet i sin Helhed, at Egstoven afdrives, uden at der plantes ny. Som Tilstanden nu er, kan der maasse være noget Sandt i, hvad jeg har hørt en Stoveier yttre, at Egen er Stovens Ukrudt, men lad den blive dreven paa rette Maade og med den rette Hensyntagen til det vigtige Produkt Barken, saa vil det nok vise sig, at det betaler sig at dyrke Egen, hvor Jordbunden eigner sig til den, og da vil det ikke blot hjælpe paa Arbeidsstandens trange Naar, men ogsaa støtte en god indenlandsk Industri ved at gjøre denne uafhængig af Udlandet i Henseende til et af dens vigtigste Naamaterialier: Barken.

Det andet Naamateriale, Huder og Skind deles i 2 Klasser: Huder, der egne sig til Underlæder, og Huder og Skind, som kun egne sig til Overlæder. Af den sidste Klasse har Landet Overflod og en særlig god Vare søgt af Udlandet. Dette under sædvanlige Forhold stærke Begjær gjør, at Prisen holder sig høit, naaget her produceres flere Huder og Skind, end Landet selv kan bruge, og det maa betragtes som et Gode, da det bringer Kapital ind i Landet og forhindrer Overskyldning af disse Sorter færdigt Læder. Hvad derimod den første Klasse angaar, ere vi meget uheldig stillede, thi de Kreaturer,